రజనీకాంత్

– గొల్లపూడి మారుతీరావు

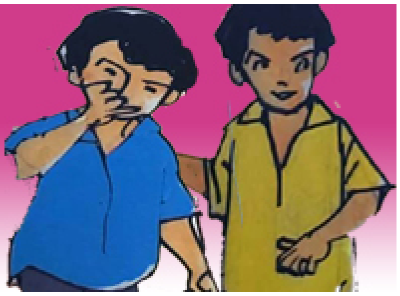

మారుతిరావుగారు వ్రాసిన రెండవ నవల ఇది.
రచనాకాలం: 1960

(క్రిందటి సంచిక నుంచి కొనసాగింపు)

9

ఆ మర్నాడు నాకు బాగా జ్వరం వచ్చేసింది. కలవరింతలు కూడా ప్రారంభమయాయి. వళ్ళు సలసల కాగిపోయింది. నిద్దట్లో ఏవో దెయ్యాలూ, భూతాలూ, అని అరుస్తున్నానుట బాబాయ్ అన్నాడు. భయపడిపోయి డాక్టర్ని పిలుచుకొచ్చాడు.

నాకింకా రజీ గుడిసెలోని బొమ్మ ముఖమే గుర్తుకొస్తోంది. జ్వరం రాత్రికి మరీ ఎక్కువయింది. నాకు వంటిమీద తెలివిలేకుండా పోయింది. ఏదో అసందర్భపు ప్రేలాపన చేస్తున్నాను.

మరోవారం రోజులవరకూ జ్వరం ఏమిటో అంతుపట్టలేదు. చివరికి టైఫాయిడ్ అని తేల్చాడు డాక్టరు. బాబాయి హడలిపోయాడు.

ఓ రోజు నిర్మల నన్ను చూడడానికి వచ్చింది. బాబాయితో మా నేస్తం అని చెప్పాను. బల్లమీద కూచుని "ఎలావుంది గోపూ?" అంది.

"బావుంది" అన్నాను.

బాబాయి ఏదో పనిమీద అవతలికి వెళ్ళేవరకూ ఆ మాటా, యీ మాట చెపుతూ కూచుంది. అతను బయటికి వెళ్ళగానే వంగి నా చెవిలో అడిగింది. "నిజం చెప్పు మొన్న దెయ్యంతో మాట్లాడావు కదూ?"

"ఎప్పుడు?"

"జ్వరం వచ్చిననాడు సాయంకాలం"

"అబ్బే లేదు"

"అబద్దం చెప్తున్నావు"

"నీ తోడు"

ఇంకా నమ్మకం కుదరలేదు నిర్మలకి. అసలు విషయం చెప్పేద్దామనుకున్నాను. కాని ఎవరితోనన్నా చెప్పేస్తుందేమోనని భయపడ్డాను.

"మరయితే జ్వరం ఎందుకొచ్చింది?"

"ఏమో?"

"సాయంకాలం మళ్ళీ వస్తాలే" అని లేచింది.

"రోజూ వస్తావుకదూ?" అనడిగాను. అలాగేనంది.

నిర్మల గురించి ఆలోచిస్తూ అలాగే పడుకున్నాను. ఆమె వచ్చి వెళ్ళగానే ధైర్యం వచ్చింది. ఇలా పడుకుని ఉండగానే కిటికీ అవతల ఏదో దొర్లిపోయిన చప్పుడైంది. బాబాయ్ కాబోలనుకున్నాను. కాని నా ఒళ్ళో ఏదో పొట్లాం కిటికీలోంచి వచ్చి పడేసరికి తుళ్ళిపడ్డాను. పొట్లాం విప్పి చూశాను. ద్రాక్షపళ్ళగుత్తి కనిపించింది. దానికే చిన్నదారంతో కాగితం ఉంది దానిమీద వచ్చీరాని వ్రాతలో రెండక్షరాలున్నాయి.

"ర....జీ...!"

"రజీ" అనరిచాను గట్టిగా కిటికీవేపు తిరిగి.

కాని ఎవ్వరూ పలకలేదు. ఇంతలో బాబాయి లోపలికొచ్చాడు.

"ఆ ద్రాక్షపళ్ళెక్కడివిరా?" అన్నాడు.

కాస్త తడబడి "నిర్మల తెచ్చి యిచ్చింది" అన్నాను.

నవ్వుకుని మెల్లగా అన్నాడు బాబాయి "నిర్మల చాలా మంచి పిల్లలా అవుపిస్తోంది."

నేను మాట్లాడలేదు. కళ్ళుమూసుకు పడుకుని రజీ గురించే ఆలోచిస్తున్నాను.

మరో రెండూ నెలలవరకూ యీ టైఫాయిడ్ తగ్గలేదు. కిష్టుడూ, కన్న, రాజీ అందరూ నన్ను చూడడానికి ఒక్కొక్కరే వచ్చిపోయేవారు. వచ్చినప్పుడల్లా నాకు ఏవో పళ్ళు తెచ్చి యిచ్చేవారు. వాళ్ళ అమ్మా నాన్నా అలా యివ్వమని చెప్పి పంపేవారట. నా పని భలే బావుంది. రకరకాల పళ్ళు తిన్నాను.

రోజూ ప్రొద్దుటా సాయంకాలం నిర్మల వచ్చి కూచునేది. చీకటిపడేదాకా అన్నీ మాట్లాడుకునేవాళ్ళం. నాకు జ్వరం పోగానే ఏం చేస్తానో అన్నీ చెప్పేవాడిని. వింటూ కూర్చునేది. ఓ రోజు మా బడిపంతులుగారు కూడా మా యింటికి వచ్చారు నన్ను చూడడానికి. నన్ను ముద్దుగా పలకరించాడు. అప్పటిదాకా చెడ్డవాడనుకున్నాను పంతుల్ని. ఇప్పుడతనూ మంచి వాడయిపోయాడు. ఇంకెప్పుడూ అతని క్లాసులో అల్లరి చెయ్యకూడదనుకున్నాను. కాని ఎప్పుడయినా రజీ వస్తాడేమోనని ఎదురు చూశాను. కాని రాలేదు. బాబాయిని చూసి భయపడి రాలేకపోతున్నాడనుకున్నాను.

రెండు మూడుసార్లు అలాగే పొట్లాంతో పళ్ళు నా మంచం మీద పడేసి పారిపోయాడు.

ఓ రోజు నిర్మల్ని అడిగాను. "మనిద్దరం బడినుంచి వస్తూంటే ఒకరోజు ఓ సన్నటి అబ్బాయి నిన్ను అక్కడే నిలబడమని నన్ను దూరంగా తీసుకెళ్ళాడు జ్ఞాపకం ఉందా?"

"అవునవును. వుంది."

"ఆ అబ్బాయి నీకెప్పుడయినా కనిపిస్తూంటాడా?"

నా స్నేహితులందరిలోనూ నిర్మల ఒకతే రజీని చూసింది. అందుకని అడిగాను.

"రోజూ చూస్తుంటాను" అంది.

"రోజూ కనిపిస్తాడా?"

"నేను స్కూలునుంచి వచ్చేదారిలో రోజూ నిలబడతాడు. నీకెలావుంది అని అడిగిపోతూంటాడు ఏం?"

"నేనూ మాట్టాడలేకపోయాను. ఎంతోసేపటికి "రజీ చాలా మంచివాడు"అన్నాను.

నిర్మల మాట్లాడలేదు.

"ఈసారి కనిపిస్తే నేను రమ్మన్నానని చెప్పు. తప్పకుండా రావాలని చెప్పు" అన్నాను.

అలాగే అంది.

నాకు గమ్మత్తయిన ఆలోచన తోచింది. మామూలుగా రమ్మంటే రాదని తెలుసు. అంచేత నిర్మల రెండు చేతులూ పట్టుకుని చెప్పాను. "నిర్మలా బాగా జ్ఞాపకం ఉంచుకో నేను చెప్పిన మాటలు 'గోపూ చచ్చిపోతున్నాడు. ఇవాళ రాత్రే చచ్చిపోతాడు. తన ఉడత తోక, ఈత బెత్తం, రంగురాళ్ళూ యిదివరకు గోళీలు దాచిన చోటే ఉన్నాయి అవన్నీ తీసుకోమను. తను చేసిన తప్పులన్నీ క్షమించానని చెప్పు. ఈ రాత్రి కావలిస్తే మాట్టాడతానని చెప్పు."

నిర్మల ఏడుపు మొహం పెట్టి "నిజంగా చచ్చిపోతావా గోపూ" అంది.

"అబ్బే ఉత్తుత్తి మాటలన్నీను. అలా అంటేనే కాని రజీ యిక్కడికి రాడు"

"అయితే నిజంగా చచ్చిపోవా?"

"ఊహూ. మరివాడితో చెప్తావా?"

"అలాగే"

ఆనాడు చీకటి పడ్డ దగ్గర్నుంచి వాడికోసమే చూస్తున్నాను. ఇప్పుడు నా అంతట నేను కూర్చోగలుగుతున్నాను. జ్వరం పూర్తిగా తగ్గిపోయింది.

బాబాయి భోజనం చేసి నాకు పాలు యిచ్చాడు. నేను తాగుతున్న సమయంలో గుమ్మం దగ్గర అలికిడయింది. రజీ చీకటిలో దొంగలా నిలబడ్డాడు.

"ఎవరది?" అనరిచాడు బాబాయి.

"నేనండి"

"నేనంటే?"

"రజీనండి"

"లోపలికి రా" అన్నాను భలే సంతోషంగా.

మెల్లగా గుమ్మందాటి లోపలికి అడుగుపెట్టాడు వాడు.

వాణ్ణి చూడగానే పోల్చేశాడు బాబాయి.

"నువ్వానాడు మా వాణ్ణి కొట్టావుకదూ?"

"మరెప్పుడూ కొట్టనండి" అని లెంపలు వేసుకున్నాడు భయపడుతూ.

"మరిప్పుడెందుకొచ్చావ్?"

"ఊరికేనే చూసిపోదామని"

"సరే. దూరమునుంచి చూసిపో"

"అలాగేనండి" అని అక్కడే నేలమీద కూర్చుండిపోయాడు రజీ.

బాబాయి హుక్కా పీల్చడానికి వీధి గుమ్మంలోకి వెళ్ళిపోయాడు.

"పర్వాలేదు. దగ్గరికిరా" అని గొణిగాను.

పాకుతూ నా మంచం దగ్గరికి వచ్చాడు.

"ఎలావుందిరా నీకు?"

"బాగా తగ్గిపోయిందిలే యిప్పుడు."

"లేచి నడుస్తున్నావా?"

"మరో రెండురోజుల్లో నీతో సరిగ్గా పరిగెత్తగలను. పందెం" నవ్వాడు వాడు. లాగూలోంచి పొట్లం తీశాడు.

"దానిమ్మపండు నీకిష్టమేనా?"

"ఓ. ఎక్కడిదీ?"

"లోయ తోటలోంచి తీసుకొచ్చాను. బాగా పండిందిలే. నీ కోసమని దాచివుంచాను" తీసి బల్లమీద పెట్టాడు.

"మళ్ళీ నువ్వు అక్కడికి వెళ్తున్నావా?"

"అక్కడే ఉంటున్నాను."

"మరి గుడిసెలోనో?"

"సామాన్లన్నీ తోటలో పడేసుకున్నాను. గుడిసెకి తాళం వేసేశాను.

"ఒక్కడికీ రాత్రి భయం వెయ్యట్లేదా?"

"నీ అంత భయం నాకు లేదురా"

నేను సిగ్గుపడ్డాను.

"మాటి మాటికీ యిలా జ్వరం వస్తే చచ్చిపోనూ?"

"నిజంగానే నేనానాడు భయపడలేదు" అన్నాను గట్టిగా.

"సరేలే ఆ విషయం ఎందుకు?"

నేనేమీ మాట్లాడలేదు. కొంతసేపయాక "నేనూ బడిలో చేరాలనుకుంటున్నాను" అన్నాడు.

"నిజంగా"

"అవును నిజంగానే"

"తప్పకుండా చేరు రజీ. నా పుస్తకాలు నీకు యిస్తాను. నా రెండొ పలక నీకిచ్చేస్తాను. చక్కగా యిద్దరం బడికి వెళ్ళి రావచ్చు, ఏం?"

"అలాగే నువ్వెప్పటునుంచీ బడికి వస్తా?"

"రేపట్నుంచీ వచ్చేసేదా?"

"అప్పుడేవద్దు."

"అయితే నేను వచ్చేసేదాకా బడిలో చేరుకు"

"అలాగేలే. మరి వెళ్ళేదా?"

"అప్పుడే. కాస్సేపు కూచో."

"పడవమీద అవతలి ఒడ్డుకు వెళ్ళాలి. చాలా ఆలశ్యమయిపోతుంది. ఆకలి వేస్తోంది."

పడవ అనేసరికి నాకు భయం వేసింది. "సరే వెళ్ళిరా" అన్నాను.

"మళ్ళీ వస్తావా ఎప్పుడయినా?"

"అలాగే" అంటూ లాగుపైకి లాక్కుని పారిపోయేడు రజీ.

10

ఇప్పుడు నేను పూర్తిగా తేరుకున్నాను. లేచి తిరగగలుగుతున్నాను. ఇంక ఆలస్యం చెయ్యకుండా మర్నాడే బడికి వచ్చేశాను. ఆనాడు క్లాసులో నిర్మల ప్రక్కనే కూచున్నాను. ఎన్నో కబుర్లు చెప్పింది నిర్మల.

సాయంకాలం రజీకోసం పడవ దగ్గరికి వెళ్ళాను. రజీ కనిపించాడు.

"ఇవాళ బడికి వెళ్ళానురా" అన్నాను.

"మరి నేనూ చేరిపోయేదా?"

"నీకు డబ్బెక్కడిదీ?"

"రా చూపిస్తాను."

"నేనూ వాడి వెనక నడిచాను. ఇద్దరం వాళ్ళ గుడిసెలోకి వచ్చాం."

"తలుపు తీసెయ్" అన్నాడు. ఆ గదిలో ఓ మూల గొయ్యి తవ్వాడు. బాగా తవ్వాక ఓ చిన్న పెట్టి పయికి తీశాడు. ఏదో మాయలాగ ఆశ్చర్యంతో యిదంతా చూస్తూ నిలబడ్డాను.

ఆ పెట్టెలో వెండి రూపాయలున్నాయి. ఒకటీ, రెండూ అని యిరవై అయిదు రూపాయల్ని లెక్క పెట్టాడు వాడు.

"ఎక్కడిదిరా యింత డబ్బు?"

"మా బామ్మ నా కోసం దాచింది. రేపు చచ్చిపోతుందనగా నా చెవిలో యీ రహస్యం చెప్పింది. ఈ డబ్బు చాలదూ?"

"సరిపోతుంది"

పెట్టె లోపల ఉంచేసి మట్టిలో గోతిని కప్పేశాడు రజీ. లేచి చేతులు దులుపుకుంటూ "పద" అన్నాడు.

"ఏ తరగతిలో చేరుతావు?"

"అయిదు"

"అయితే నేను కిందటి సంవత్సరం చదివిన పుస్తకాలన్నీ నీకిచ్చేస్తాను. మరెప్పుడు చేరతావ్?"

"రేపు చేరేదా?"

"అలాగే."

తర్వాత నేనింటికి వచ్చేశాను.

మర్నాడు రజీ బడిలో చేరాడు. నా స్నేహితులందర్నీ వాడికి పరిచయం చేసేశాను. సాయంకాలమయేసరికి అందరం ఆటలు ప్రారంభించేవాళ్ళం. రజీకి రకరకాల ఆటలు తెలుసు.

ఓనాడు అందరూ కలిసి లోయలోకి బయల్దేరాం పడవమీద. ఆనాడు స్కూలు శెలవు కావడంవల్ల పొద్దుటే వెళ్ళిపోయాం. చెట్లు మరీ దట్టంగా ఉండడం వల్ల పైన ఎండగా వున్నా అక్కడంతా నీడగా వుంది. చల్లగాలి వీస్తోంది. మామిడికాయలు, చింతకాయలూ కావల్సినవి తిన్నాం. రోజంతా రకరకాల ఆటలు ఆడాం. అందరికీ రజీ అంటే మంచి నమ్మకం ఏర్పడి పోయింది. ఇప్పుడు వాడెంత చెపితె అంత.

రోజూ మా క్లాసు అయిపోయేవరకూ మాగదిముందు నిలబడేవాడు రజీ. అయిపోయాక, నేనూ వాడూ, నిర్మలా కలిసి యింటికి వచ్చేసే వాళ్ళం. దారిలో నాకంటె హెచ్చు కబుర్లు చెప్తూండేవాడు. నవ్విస్తూండేవాడు. ఓ రోజు మా

యిద్దరికీ సీమ చింతకాయలు కొనిచ్చాడు. మైదానంలో రెండు పిల్లిగెంతులు వేసి మాకు చూపించాడు. సినిమాల్లో దొంగలు ఎలా కళ్ళకు గుడ్డలు కట్టుకుని యుద్ధం చేస్తారో చూపాడు, లేడి వెనక్కాళ్ళతో ఎలా గెంతుతుందో చెప్పాడు, కుక్క అరుపు అరిచాడు. అన్ని కొక్కిరాయి వేషాలూ వేశాడు.

ఓ రోజు నిర్మలకి ఓ ఎర్రరిబ్బను తెచ్చి యిచ్చాడు. మర్నాడు రెండు చెంప పిన్నులిచ్చాడు. నాలాగే సరదాగా మాట్లాడుతుండేది వాడితో కూడాను. ఇదంతా చూశాను. నిర్మల నాతో తప్ప యింకెవరితోనూ అలా నవ్వుతూ మాట్లాడడం నాకిష్టంలేదు. అందుచేత ఓ రోజు రజీ లేకుండా ఉన్నప్పుడు నిర్మలని అడిగాను.

"నిర్మలా, ఒకటి అడుగుతాను చెప్తావా?"

(కొనసాగింపు వచ్చే నెలలో)

Post your comments